

V malo letih je bil Lukežič siromak. Izpodkopalo ga je slabo gospodarstvo.

Ivanu pa je pozneje, ko je dorasel in izprevidel, da se ne dá živeti brez dela, zdrobila skala v kamnolomu levo nogo. In sedaj pride leto za letom, kedar začno pihati pomladanski vetri, v vas kot mož z lajno. Pred vsako hišo ga sprejmejo psi in lajajo nadenj. Dan za dnevom potuje od vasi do vasi, od mesta do mesta, naj je toplo ali mrzlo, naj pada dež ali sije solnce, naj je blatno ali lepo, suho, lajna pred hišami in prosi miloščine.

Vašim mladim, mehkim srcem se smili. Stariše prosite za košček kruha ali kak krajcar, ki mu ga stisnete v velo, koščeno roko — — *ŕ. M.*

„Tnalo.“

Tnalo je hlod ali glavina, na katerem sekajo drva, šilijo kole, obdelujejo les, vrtajo stranice za prečnice v lestvah, nabijajo škafe, razbijajo stare lonce in kozice, in sploh se vrši na tnalu vsakovrstno delo, ko se pa obrabi, je vržejo v peč.

Tudi Brnarjevega Štefka se je prijelo to neprijetno ime. Zaslužil si je pa nelepi priimek tako-le: Štefek je rad ubogal. To je bila tudi njegova najlepša in najslabša lastnost. Ubogal je namreč roditelje, učitelje in sploh zapovednike. To je bilo dobro.

Ubogal pa je tudi, če mu je kdo velel, naj gré sosedove hruške trest, nezrele črešnje obirat, o prehladnem času in v pregloboko vodo se kopat; naj zmerja revne in pohabljene ljudi, se smeje in nagaja v cerkvi in šoli. Sploh je Štefek ubogal brez premisleka, karkoli mu je kdo velel, če je le mogel izvršiti. Kolikokrat je bil zato kaznovan — brez uspeha. To je bilo slabo, ker je bil za vse, kakor tnalo.

Tođa izmodrilo ga ni.

V Štefkovi rojstni vasi je navada ali bolje razvada, da hodijo po zimi in zlasti na pomlad ob nedeljah in praznikih popoldne vaški otročaji, namestu cerkovnika, vabit z velikim zvonom k litanijam. Če

pride samo jeden, opravi kmalu; če sta dva, se mudita dlje, ker jima je tudi kratkočasneje; kolikor jih je pa več kot trije, jih je več kot preveč. Tedaŕ počenjajo v zvoniku, na koru in v cerkvi vse kaj drugega kot dobro.

Ob neki taki priložnosti je bil zraven tudi Brnarjev Štefek. Spravili so se k orglam in poskušali na vse možne načine, kako bi se dalo piskati močnejše in lepše.

Ljudi ni bilo, razven par naglušnih starih ženic, slučajno nič v cerkvi. Zato so nadaljevali na odprtih orglah svoje vaje, kakor in dokler je kdo mogel. A Štefku so veleli, naj na vrhu stopnjic tlači mehe, in Štefek je tlačil mehe, da mu je pot lil s čela po licih.

To vam je bila godba, da Bog pomagaj!

Toda pomagal je brž nekdo drugi. Gospod župnik so namreč slišali v svojo sobo nenavadne muzikante in poslali po cerkvenika — —

Pritekel je na vso sapo naravnost na kor pomagat nepozvanim organistom, zgrabil najprej mehotlačitelja, ga potlačil k tlom in ga tiščal z jedno nogo, da ni mogel ganiti; v roki je pa vihtel nekaj, kar se je prav slabo prilegalo Štefkovemu telesnemu čutu.

Tovariši so uhajali na desni in levi mimo cerkvenika. Vsakdo je dobil samo jedno, da jo je tiščal, dokler ga niso pete prinesle na plano, kjer bi se najraje vsedel v sneg, da mu na-se potegne bolečine

Kadar ni imel cerkvenik dela na desno in levo, je obdeloval ubozega Štefka pod seboj. In še dolgo potem je bil za tnalo, ko že ni bilo nikogar na koru. Cerkvenik je namreč ročno nadaljeval svoj posel in popraševal z nenasitnim glasom: — Povej, koliko jih je še? Povej, kateri so še tukaj? — Pok! Pok!...

Le s težavo in v velikih bolečinah je prepričal huđega strica, da je že popolnoma ohropel in pa, da so drugi že vsi zbežali.

Tedaŕ je nehal biti cerkveniku za tnalo, pa ime se ga je vendar prijelo, kar ni bilo lepo, ker je trpel za vse. Pa to je Štefka zmodrilo.

Držalo se ga je samo ime; za „tnalo“ ni hotel biti nikdar več.

Dobravec.

